СПРАВКА

ЗА ОТРАЗЯВАНЕ НА ПОСТЪПИЛИТЕ ПРЕДЛОЖЕНИЯ И СТАНОВИЩА ОТ ОБЩЕСТВЕНИТЕ КОНСУЛТАЦИИ ПО

ПРОЕКТ НА ЗАКОН ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ПРАВНАТА ПОМОЩ

В ПЕРИОДА 14 АВГУСТ – 14 СЕПТЕМВРИ 2026 Г.

№	**Дата и начин на постъпване на становището** (официално, по ел. поща, чрез Портала за обществени консултации и и т.н.)	**Име на лице/наименование ЮЛ**	**Декларирани данни дали лицето действа от свое име или защитава позиция от името на друго лице/група лица**	**Предложения и становища**	**Приети/ неприети**	**Мотиви**
1.	16.08.2026 г. - чрез Портала за обществени консултации	**Тодор Тодоров**	☒ Лицето действа от свое име ☐ Лицето защитава позиция от името на друго лице/група лица: ….	Категорично не съм съгласен с предложеното по параграф 2, точка 2 на този ЗИД на ЗПП. Предложената промяна е дискриминационна и накърнява конституционното право на труд, като прави определени лица по смисъла на Закона от една страна зависими само от волята на Министъра, а от друга страна ги прави зависими от субективната му преценка да поиска или да не поиска отстраняването им заради правото им на пенсия! Изтъкната логика по ЗОВС е манипулативна и спекулативна в този случай, където лица по Закона за правната помощ не би следвало да имат ограниченията по възраст, като за	**Не се приема**	В становището не се съдържат конкретни предложения.

				активна военна служба, където се очакват друг тип умения.		
2.	23.08.2026 г. - чрез Портала за обществени консултации	**Даниел Топалов**	☒ Лицето действа от свое име ☐ Лицето защитава позиция от името на друго лице/група лица: ….	Правя следните бележки и предложения: 1. § 1 овластява министъра да освобождава без основания и обезсмисля мандата по чл. 12 ЗПП Новата редакция на чл. 11, ал. 2 гласи: „Председателят и заместник-председателят на НБПП се назначават и освобождават със заповед на министъра на правосъдието." Разпоредбата не препраща към чл. 14 и не съдържа никакво ограничение. Тълкувана самостоятелно, тя позволява освобождаване по всяко време и без основание, докато чл. 12 ЗПП определя мандат от 4 години, а чл. 14 изчерпателно изброява основанията за предсрочното му прекратяване. Проектът не изменя чл. 6, ал. 3 ЗПП, който определя НБПП като независим държавен орган. В мотивите тази разпоредба е цитирана без думата „независим" — възпроизведена е като „държавен орган – юридическо лице, на бюджетна издръжка към министъра на правосъдието". Несъответствието между цитата в мотивите и действащия текст е основание по чл. 28, ал. 2 ЗНА, а вътрешното противоречие между новия чл. 11, ал. 2 и запазените чл. 6, ал. 3 и чл. 12 — по чл. 9, ал. 1 ЗНА. Предложение № 1. В § 1, в новата редакция на чл. 11, ал. 2, се създава изречение второ: „Освобождаване преди изтичане на срока по чл. 12 се извършва само на основанията по чл. 14."	**1. Не се приема**	1. Досегашният чл. 14 ЗПП и сега ясно указва, че мандатът на член на НБПП се прекратява предсрочно на посочените прекратителни основания и не е необходимо предлаганото уточнение.

				2. § 2, т. 1 въвежда основание за прекратяване без определение, приложимо и към членове, за които посочената в мотивите опора не важи Добавя се основание „действия, които накърняват престижа на НБПП" в чл. 14, ал. 1, т. 2 — тоест по отношение на всичките петима членове. Понятието няма определение в закона, докато § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби определя изрично само „системно нарушение". Мотивите обосновават новото основание с чл. 18 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, но този кодекс не се прилага към тримата членове, избирани от Висшия адвокатски съвет, които не са служители в държавната администрация. Основанието остава неопределяемо по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗНА за част от адресатите си. Предложение № 2. Създава се § 2а със следното съдържание: „§ 2а. В § 1 от допълнителните разпоредби се създава т. 4: „4. „Действия, които накърняват престижа на НБПП" са действия или бездействия на член на НБПП, извършени при или по повод изпълнението на функциите му, които са несъвместими с изискванията за почтеност, безпристрастност и професионална етика по Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.""	**2. Не се приема**	2. Изразът „действия, които накърняват престижа“ на НБПП е с утвърдено правно значение в действащото законодателство и в правната доктрина. Фактическият състав на същото включва действия и/или бездействия, които са въпрос на конкретна преценка във всеки отделен случай, което обосновава и невъзможността за въвеждането на отделна легална дефиниция (например съгласно чл. 48, ал. 1, т. 5 от Закона за съдебната власт – ЗСВ; чл. 54, ал. 1, т. 8 ЗСВ; чл. 54, ал. 8 ЗСВ и др.).
				3. Новата ал. 2, т. 1 обхваща хипотеза, в която липсва заместващият доход, с който самите мотиви обосновават мярката Предлаганата т. 1 гласи: „при придобито или упражнено право на пенсия за осигурителен	**3. Не се приема**	3. Правото на пенсия може да бъде упражнено безсрочно след възникване на основанията в тази връзка (чл. 105, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване).

				стаж и възраст". Мотивите обосновават разпоредбата така: „е без значение кога лицето е придобило или упражнило право на пенсия по реда на чл. 68 и следващите КСО – преди или след учредяване на трудовото му правоотношение, поради което е възможно да разполага със заместващ доход, определен съобразно правилата на КСО". Заместващ доход обаче възниква едва при упражнено право и отпусната пенсия. Само придобитото право не поражда никакво плащане — мотивите сами определят правото на пенсия като субективно потестативно право, което променя правното положение „с упражняването му". В хипотезата на само придобито и неупражнено право прекратяването на мандата оставя лицето без възнаграждение и без пенсия. Обосновката в мотивите не покрива нормативния текст. Прекратяването на трудово правоотношение на основание възраст или пенсионно право попада в приложното поле на чл. 3, § 1, буква „в" от Директива 2000/78/ЕО и подлежи на преценка за обективна обоснованост и пропорционалност по чл. 6, § 1 от нея. Такава преценка не се съдържа нито в мотивите, нито в оценката на въздействието. В решение от 6 ноември 2012 г. по дело C-286/12, Комисия/Унгария, EU:C:2012:687, Съдът на ЕС приема за непропорционално рязкото въвеждане на основание за напускане, обвързано с пенсионна възраст, при липса на съответствие между целта и средството. Предложение № 3. В § 2, т. 2, в ал. 2, т. 1 думите „при придобито или упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст" се		

				заменят с „при упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и отпусната такава пенсия". 4. Прекратяването е формулирано като императивно и автоматично, за разлика от всички модели, на които мотивите се позовават Уводното изречение на новата ал. 2 гласи „Мандатът на председателя и на заместник-председателя на НБПП се прекратява предсрочно и:". Формулировката е обвързана — при настъпване на основанието мандатът се прекратява по право. Мотивите сочат за образец чл. 13, ал. 3, т. 11 – 13 ЗИНЗС и сами възпроизвеждат, че там прекратяването е „по инициатива на органа по назначаване или по искане на служителя", тоест е предоставено на преценка. Посоченият в мотивите чл. 8, ал. 4 от Закона за дипломатическата служба също не предвижда предсрочно прекратяване, а мандат, който се определя предварително така, че да изтече преди придобиването на правото. Нито един от цитираните модели не съдържа автоматично прекратяване. Отклонението от собствената сравнителна опора е самостоятелен елемент от преценката за пропорционалност по чл. 6, § 1 от Директива 2000/78/ЕО. Предложение № 4. В § 2, т. 2 уводното изречение на новата ал. 2 се изменя така: „(2) Мандатът на председателя и на заместник-председателя на НБПП може да бъде прекратен предсрочно по инициатива на	**4. Приема се.**	4. Отразено в текста на законопроекта.

				министъра на правосъдието или по искане на лицето:".		
				5. Новата ал. 2, т. 3 няма самостоятелно нормативно действие Точка 3 урежда случая, в който „трудовото правоотношение е възникнало след като е придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст". Тази хипотеза вече е изцяло обхваната от т. 1, която не поставя изискване за момента на придобиване или упражняване. Мотивите го потвърждават изрично: „е без значение кога лицето е придобило или упражнило право на пенсия… – преди или след учредяване на трудовото му правоотношение". Разпоредба без нормативно действие противоречи на чл. 9, ал. 1 ЗНА. Предложение № 5. В § 2, т. 2, в новата ал. 2, точка 3 се заличава.	**5. не се приема**	5. Това представлява самостоятелно прекратително основание на правоотношението на председателя и заместник-председателя на НБПП, поради което разпоредбата не се нуждае от прецизиране.
				6. За новата ал. 2 не е определен нито актът, с който се прекратява мандатът, нито срок Предлаганата ал. 3 (досегашна ал. 2) урежда внасяне на предложение само „в случаите по ал. 1". Предлаганата ал. 4 (досегашна ал. 3) урежда произнасяне също само по ал. 1, чрез препращане. За основанията по новата ал. 2 в проекта няма нито орган, нито акт, нито срок. Прекратяването на мандат без определен издател на акта не позволява да се установи и редът за оспорването му. Предложение № 6. В § 2 се създава т. 7 със следното съдържание: „7. Създава се ал. 7: „(7) В случаите по ал. 2 мандатът се	**6. Не се приема**	6. Съгласно чл. 11, ал. 2 ЗПП председателят и заместник-председателят на НБПП се назначават и освобождават със заповед на министъра на правосъдието. Доколкото не е предвиден срок за упражняването на правото на министъра на правосъдието, то същото следва да се реализира веднага по преценка на титуляря след настъпването на основанията за това.

				прекратява със заповед на министъра на правосъдието, издадена в едномесечен срок от установяване на обстоятелството."" 7. § 2, т. 3 премахва министър-председателя, без да постави министъра на негово място — за председателя и заместник-председателя не остава кой да внесе предложение Действащата ал. 2 гласи: „В случаите по ал. 1 министър-председателят или председателят на Висшия адвокатски съвет внася предложение за предсрочно прекратяване на мандата." Предлаганата нова ал. 3 запазва само председателя на Висшия адвокатски съвет. Висшият адвокатски съвет обаче избира единствено тримата членове по чл. 11, ал. 3; за председателя и заместник-председателя, назначавани от министъра, не остава оправомощено лице. Създава се празнота, при която основанията по чл. 14, ал. 1 стават неприложими спрямо двамата ръководители. Предложение № 7. В § 2, т. 3 новата ал. 3 се изменя така: „(3) В случаите по ал. 1 предложение за предсрочно прекратяване на мандата се внася от министъра на правосъдието — за председателя и за заместник-председателя, и от председателя на Висшия адвокатски съвет — за останалите членове." 8. § 2, т. 4 премахва органа, който се произнася за освобождаването на председателя и заместник-председателя Действащата ал. 3 гласи: „Министерският съвет или Висшият адвокатски съвет се	**7. Не се приема** **8. Не се приема**	7. Съгласно чл. 14, ал. 2 вр. с чл. 11, ал. 2 ЗПП основанията за прекратяване на мандата на председателя и заместник-председателя на НБПП са условно разделени в две категории – общи (чл. 11, ал. 1 ЗПП), които са относими за всички членове на НБПП, и специални (чл. 14, ал. 2 ЗПП), които се отнасят единствено за председателя и заместник-председателя на НБПП. Съгласно предложеното изменение министъра на правосъдието по своя инициатива прекратява предсрочно правоотношението. 8. Не е необходимо определянето на срок, доколкото министърът на правосъдието по своя инициатива ще издава акт за прекратяване на правоотношението. Не е необходимо той да бъде нарочно сезиран за разлика от Висшия адвокатски съвет, до

				произнася в едномесечен срок за освобождаването, съответно за определянето на нов член." Проектът заличава думите „Министерският съвет или", с което остава единствено Висшият адвокатски съвет. За председателя и заместник-председателя не се посочва орган и не се прилага едномесечният срок. Празнотата е огледална на тази по т. 7 и произтича от същия пропуск — компетентността е отнета от Министерския съвет, но не е предоставена на министъра. Предложение № 8. В § 2, т. 4 се изменя така: „4. Досегашната ал. 3 става ал. 4 и в нея думите „Министерският съвет или Висшият адвокатски съвет се произнася" се заменят с „Министърът на правосъдието, съответно Висшият адвокатски съвет, се произнася"."		който се внася предложение от председателя.
				9. Новата ал. 5 допуска безсрочно изпълнение на функциите на председател от заместник или от член Предлаганата ал. 5 урежда кой изпълнява функциите „до назначаването на нов председател", без да определя срок за назначаването. Разпоредба, чието действие е обвързано с неопределено бъдещо събитие, позволява временното състояние да продължи неограничено и противоречи на чл. 9, ал. 1 ЗНА. Предложение № 9. В § 2, т. 5, в новата ал. 5 се създава изречение второ: „Нов председател се назначава в срок до три месеца от прекратяването на мандата.“	**9. Не се приема.**	9. В случай на предсрочно прекратяване на мандата на председателя на НБПП неговите функции се изпълняват от заместник-председателя, но това е времево ограничено до назначаването на председател с редовен мандат. Този фактически състав следва да бъде реализиран веднага след предсрочното прекратяване на мандата на председателя.
				10. § 4 прилага новите основания за прекратяване към текущи мандати, без	**10. Не се приема**	10. Съгласно справката за съответствие на законопроекта не създава нормативни

				преходен период и без отложено влизане в сила Параграф 4 гласи: „Този закон се прилага и по отношение на заварените към датата на влизането му в сила правоотношения." Проектът не съдържа разпоредба за влизане в сила, поради което по чл. 5, ал. 5 от Конституцията законът влиза в сила три дни след обнародването. В съчетание с новата чл. 14, ал. 2 това означава прекратяване на текущ мандат в тридневен срок, ако лицето е придобило право на пенсия — включително когато мандатът е започнал при уредба, която не е познавала такова основание. Именно липсата на преходен период е обстоятелството, поради което Съдът на ЕС приема мярката за непропорционална в C-286/12, Комисия/Унгария. Незабавното действие спрямо заварени мандати нарушава и принципа на правна сигурност и защитата на оправданите правни очаквания, изведени от чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Предложение № 10. Параграф 4 се изменя така: „§ 4. Този закон се прилага и по отношение на заварените към датата на влизането му в сила правоотношения, с изключение на чл. 14, ал. 2, който се прилага само за мандати, възникнали след влизането в сила на този закон."		предпоставки за противоречие с разпоредбите на Конвенцията и практиката на ЕСПЧ.
				11. Оценката на въздействието твърди неверно, че проектът няма отношение към правото на ЕС Раздел 1.4 от частичната предварителна оценка гласи: „Няма задължения,	**11. Не се приема**	11. С предлагания акт не се въвеждат изисквания на правото на Европейския съюз, което се има предвид в изготвената предварителна частична оценка на въздействието – раздел 1, подраздел 1.4 и раздел 8.

				произтичащи от нормативни актове от по-висока степен или от правото на Европейския съюз." Раздел 8 е оставен празен. Мотивите, раздел 6, повтарят, че „не се въвеждат изисквания на европейското законодателство, поради което не се налага изготвяне на справка за съответствие с европейското право". Твърдението е фактически невярно. Председателят и заместник-председателят осъществяват дейността си по трудово правоотношение (чл. 15, ал. 1 ЗПП), а условията за прекратяване на трудово правоотношение попадат в приложното поле на чл. 3, § 1, буква „в" от Директива 2000/78/ЕО, транспонирана със Закона за защита от дискриминация. Проектът въвежда основания за прекратяване, обвързани изключително с възрастови и осигурителни критерии, и по чл. 6, § 1 от директивата те са допустими само ако са обективно и разумно оправдани от законосъобразна цел и средствата са подходящи и необходими. Такъв анализ отсъства в целия пакет. Предложение № 11. В раздел 1.4 на частичната предварителна оценка на въздействието, съответно в раздел 8, текстът се заменя със: „Прекратяването на трудово правоотношение на основание, обвързано с придобиване или упражняване на право на пенсия, попада в приложното поле на чл. 3, параграф 1, буква „в" от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 г. за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите. Предвидените в чл. 14, ал. 2 основания са преценени като обективно и		

				разумно оправдани от законосъобразна цел, а средствата за постигането ѝ — за подходящи и необходими по смисъла на чл. 6, параграф 1 от директивата."		
				12. Оценката отрича рискове, които формулярът изрично изисква да бъдат посочени Раздел 6.5 „Потенциални рискове от прилагането на препоръчителния вариант" съдържа единствено „Няма.", при указание в самия формуляр рисковете да включват „възникване на съдебни спорове и др.". Прилагането на нови основания за прекратяване спрямо заварени мандати по § 4 прави съдебни производства предвидими, а не хипотетични. Предложение № 12. Раздел 6.5 от частичната предварителна оценка на въздействието се заменя със: „Прилагането на чл. 14, ал. 2 създава риск от оспорване на заповедите за прекратяване по реда на Административнопроцесуалния кодекс и от производства по Закона за защита от дискриминация на основание възраст."	**12. Не се приема**	12. Частичната предварителна оценка на въздействието е съгласувана от Администрацията на Министерския съвет без препоръки в тази ѝ част.
				13. Препоръка на администрацията на Министерския съвет не е отразена в нито един документ от пакета Становището на администрацията на МС по чл. 21, ал. 5 ЗНА съдържа изрична препоръка: „В оценката, а впоследствие и в доклада на вносителя, следва да бъде посочено, че настоящият законопроект е включен под № 52 в Законодателната програма на Министерския съвет за периода юли –	**13. Не се приема**	13. Не е необходима промяна в частичната предварителна оценка на въздействието, тъй като в № 52 от Законодателната програма на Министерския съвет за периода юли-декември 2026 г. е включен Закон за изменение и допълнение на Закона за правната помощ, който е с различен предмет на правна уредба и съответно с различен срок за изработване и одобряване.

				декември 2026 г." Препоръката не е изпълнена — нито мотивите, нито оценката съдържат такова посочване. Публикуваната оценка не е преработена след становището, което не отговаря на чл. 30б, ал. 4 и чл. 85, ал. 1 УПМСНА, изрично отбелязани в самото становище. Предложение № 13. В раздел 1.1 на частичната предварителна оценка на въздействието и в раздел 1 на мотивите се добавя изречение: „Законопроектът е включен под № 52 в Законодателната програма на Министерския съвет за периода юли – декември 2026 г., приета с Решение № 577 на Министерския съвет от 29 юли 2026 г."		
				14. Втората препоръка на администрацията на МС — единен законопроект, изпълняващ целите от Законодателната програма — също не е изпълнена; проектът не съдържа нито една мярка за достъп до правосъдие Становището на администрацията на МС изброява целите по № 52 от Законодателната програма: „подобряване на достъпа до правосъдие", „осигуряване на качествена и ефективна правна помощ", „предвиждане на нови механизми за достъп до правна помощ", и препоръчва „да се изработи единен законопроект, който да включва всички елементи, предвидени в Законодателната програма". Настоящият проект урежда изключително реда за назначаване и освобождаване на двама души и не съдържа нито една разпоредба, свързана с достъпа на гражданите до правна помощ.	**14. не се приема**	14. Относими са аргументите по т. 13. Относно предложението за създаването на § 6 от преходните и заключителните разпоредби излиза извън предметния обхват на законопроекта.

				Съществува конкретна и измерима празнота в тази област. Съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК в полза на юридическо лице или едноличен търговец се присъжда възнаграждение, определено от съда, когато то е било защитавано от собствен юрисконсулт, тоест когато страната не е направила разход за външен адвокат; таванът е обвързан с размерите по чл. 37 ЗПП. Физическото лице, което е водило делото лично — включително защото не отговаря на праговете по чл. 22 ЗПП или защото правна помощ не му е предоставена — не получава нищо. Асиметрията поставя гражданина в по-неблагоприятно положение от търговското дружество при идентична процесуална ситуация и е несъвместима с целта на чл. 3 ЗПП да гарантира равен достъп до правосъдие, както и с равенството на средствата по чл. 6, § 1 ЕКПЧ и чл. 6, ал. 2 от Конституцията. Изменение на Гражданския процесуален кодекс чрез преходните и заключителните разпоредби на ЗПП е установена практика по същия закон — с § 5 от преходните и заключителните разпоредби на ЗПП е създадена ал. 6 в чл. 64 от тогавашния ГПК. Предлаганата разпоредба не натоварва бюджета на НБПП и на държавата, тъй като разноските се възлагат на загубилата страна, и е ограничена до половината от най-ниския възможен размер — този по Наредбата за заплащане на правната помощ. Предложение № 14. В преходните и заключителните разпоредби се създава § 6 със следното съдържание: „§ 6. В Гражданския процесуален кодекс в чл. 78 се създава ал. 9:		

				„(9) В полза на физическо лице, което е водило делото лично, без пълномощник, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда съобразно фактическата и правната сложност на делото и реално извършените процесуални действия. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля половината от максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ."" 15. Законодателнотехнически и редакционни бележки Параграф 2, т. 1 гласи „В ал. 1, т. 2 накрая добавя". Липсва възвратната частица, изисквана от законодателната техника за изменителни разпоредби по Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове. Предложение № 15. В § 2, т. 1 думата „добавя" се заменя със „се добавя". Параграф 5, ал. 2 назовава подзаконовия акт „Правилника за устройството и дейността на Националното бюро за правна помощ". Самият Закон за правната помощ го обозначава последователно като „правилника по чл. 7, ал. 2" — така е в чл. 17, т. 1. Използването на две различни наименования за един и същ акт в един закон нарушава изискването за яснота по чл. 9, ал. 1 ЗНА. Предложение № 16. В § 5, ал. 2 думите „Правилника за устройството и дейността на Националното бюро за правна помощ" се заменят с „правилника по чл. 7, ал. 2".	**15. Приема се** **15.1. Не се приема**	15. Отразено е в § 2, т. 1 от проекта на акта. 15.1. Съгласно чл. 40, ал. 2, т. 1 от Указ № 883/1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове е предвидено да се посочва наименованието на акта при препращане към други нормативни актове.

				Раздели 6.1, 6.2, 6.3, 6.4, 7 и 9 от частичната предварителна оценка на въздействието са публикувани непопълнени — съдържат многоточия или са празни. Оценка с непопълнени задължителни раздели не позволява да се установи фактическата основа на консултацията по чл. 26, ал. 1 ЗНА. Предложение № 17. Разделите се попълват със следното съдържание: раздел 6.1 — „Административната тежест за физическите и юридическите лица не се променя."; раздел 6.2 — „Не се създават нови и не се засягат съществуващи регулаторни режими и административни услуги."; раздел 6.3 — „Не се създават нови регистри."; раздел 6.4 — „Препоръчителният вариант не оказва въздействие върху микро-, малките и средните предприятия."; раздел 7 — „Законопроектът е публикуван за обществени консултации за срок от 30 дни на Портала за обществени консултации и на интернет страницата на Министерството на правосъдието."; раздел 9 — „Не се изисква извършване на цялостна предварителна оценка на въздействието." На основание чл. 26, ал. 5 от Закона за нормативните актове моля всяко от изложените по-горе възражения, бележки и предложения да бъде разгледано и отразено в справката за постъпилите предложения като отделна позиция, по посочения пореден номер, с изрични самостоятелни мотиви за приемането или отхвърлянето му, без обединяване или общ отговор по няколко точки.	**15.2. Не се приема**	Посочените раздели от частичната предварителна оценка на въздействието са попълнени коректно с необходимото отбелязване в съответните активни полета и не се нуждаят от допълнителни пояснения.

				При квалификация „приема се" моля да бъде посочен конкретният текст от акта, в който предложението е отразено — съответно член, алинея и точка, а при акт с таблична структура — приоритет, мярка и наименование на колоната. Уточнявам, че отбелязване „приема се по принцип", при което текстът на акта остава непроменен, ще бъде тълкувано от подателя като неприемане по смисъла на чл. 26, ал. 5 от Закона за нормативните актове, което поражда задължение за мотивирана обосновка. Уведомявам, че при отразяване на бележките без самостоятелни мотиви по всяка позиция или при квалификация „приема се по принцип" без посочен изменен текст, изложените предложения ще бъдат подадени повторно като предложение по чл. 107, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс, по което на основание чл. 118 АПК се дължи мотивирано произнасяне в двумесечен срок със съобщаване на подателя.		
3.	08.09.2026 г. - чрез деловодната система на МП	**Адв. Атанас Джонев – член на САК**	☒ Лицето действа от свое име ☐ Лицето защитава позиция от името на друго лице/група лица: ….	**1. Независим орган не може да бъде поставян в кадрова зависимост** Съгласно чл. 6, ал. 3 от действащия Закон за правната помощ НБПП е „независим държавен орган - юридическо лице“. Това законово определение не може да бъде пренебрегвано с аргумента, че НБПП осъществява административна дейност или е на бюджетна издръжка към министъра на правосъдието. Административният характер на един орган не изключва неговата функционална независимост. Бюджетната обвързаност също не означава безусловна кадрова подчиненост.	1. **Не се приема**	1 Не се предлага промяна на принципа за назначаване на председателя и заместник-председателя на НБПП, като същите ще продължат да се назначават и освобождават от орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт. Функционалната разлика се състои в обстоятелството, че с предлаганото изменение институционалната отговорност за дейността на НБПП като елемент от провеждането на държавната политика в областта на правната помощ се носи от министъра на правосъдието като едноличен орган на изпълнителната власт.

				При действащата уредба министърът прави предложението, но решението се взема от Министерския съвет, а назначаването се извършва от министър-председателя. Проектът премахва този колективен механизъм и предоставя назначаването и освобождаването непосредствено на министъра. Това не е техническо улеснение. Това е концентрация на власт. Особено тревожно е посоченото в мотивите разбиране, че министърът следва самостоятелно да подбира ръководство на НБПП, което да подкрепя провежданите политики. Ръководството на независим държавен орган следва да изпълнява закона, а не да бъде подбирано според степента, в която подкрепя политиката на конкретен министър. **Независимост, която съществува само докато министърът е доволен, е независимост единствено по име.**		Подробни съображения са изложени в мотивите на законопроекта, където са разгледани аналогични хипотези.
				2. „Накърняването на престижа“ е опасно неопределено основание Проектът въвежда като основание за предсрочно прекратяване на мандата действия, които „накърняват престижа на НБПП“, без да определя съдържанието на понятието, неговите обективни признаци, необходимата тежест на нарушението и реда за установяването му. „Престижът“ е оценъчно понятие. Без ясни критерии то може да обхване не само действително укоримо поведение, но и професионално несъгласие, публична критика или отказ да бъде подкрепена определена управленска политика. Мандат не може да се прекратява въз основа на	2. **Не се приема**	2. Изразът „действия, които накърняват престижа“ на НБПП е с утвърдено правно значение в действащото законодателство и в правната доктрина. Фактическият състав на същото включва действия и/или бездействия, които са въпрос на конкретна преценка във всеки отделен случай, което обосновава и невъзможността за въвеждането на отделна легална дефиниция (например съгласно чл. 48, ал. 1, т. 5 от Закона за съдебната власт – ЗСВ; чл. 54, ал. 1, т. 8 ЗСВ; чл. 54, ал. 8 ЗСВ и др.).

				формулировка, чието съдържание зависи от субективната преценка на органа по освобождаването.		
				3. Правилата се променят по време на мандата Предвижда се новите основания за прекратяване, включително свързаните с придобито или упражнено право на пенсия, да се прилагат и към заварените правоотношения. Така гарантираният от закона мандат става условен - започнал при едни правила, но прекратим по други, приети впоследствие. Липсва убедителен анализ защо придобиването на пенсионно право само по себе си прави председателя или заместник-председателя негоден да изпълнява функциите си. Не е направена и достатъчна оценка за съответствието на мярката с принципите на пропорционалност, равно третиране и правна сигурност. Мандатът е гаранция за институционална устойчивост, а не временна привилегия, която може да бъде обезсмислена с последваща промяна на правилата.	**3. Не се приема**	3. Придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст е в резултат на реализирането на осигурения социален риск „старост“, при което за съответното осигурено лице настъпва презюмирана трайна неработоспособност. Това представлява законова необорима презумпция съгласно чл. 15 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. В тази връзка е допустимо за определена категория висши ръководни длъжности да бъде въведено ограничение в трудовата им дееспособност посредством ограничаване на възможността да реализират правото си на труд по конкретно правоотношение, предвид и спецификата на дейността на съответното учреждение или организация.
				4. Това не е реформа на правната помощ Проектът не съдържа съществени мерки за справедливо и своевременно заплащане на адвокатския труд, разширяване на достъпа на гражданите до правна помощ, намаляване на административната тежест, гарантиране на качеството на защитата или електронизация и прозрачност на системата. Следователно представеният проект не реформира правната помощ. Той променя преди всичко въпроса кой назначава и освобождава двама души.	**4. Не се приема**	4. Видно от мотивите законопроектът не цели извършването на реформа на правната помощ, а единствено изменения по отношение на основанията и реда за конституирането на нейните ръководен орган. От друга страна, законопроектът, включен под № 52 в Законодателната програма на Министерския съвет за периода юли-декември 2026 г. е насочен именно към извършването на такава реформа за подобряване на достъпа до

				Реформата трябва да започва от гражданина, който се нуждае от защита, и от адвоката, който реално я предоставя - не от стола на председателя. **ПРЕДЛОЖЕНИЯ:** **1.** Да бъде запазен действащият механизъм за назначаване и освобождаване или да бъде въведена прозрачна конкурсна процедура с предварително определени професионални критерии и публично изслушване. **2.** Основанието „действия, които накърняват престижа на НБПП“ да отпадне или да бъде прецизно дефинирано, придружено от ясна процедура и ефективни гаранции срещу произвол. **3.** Новите основания за предсрочно прекратяване да не се прилагат към мандати, започнали преди влизането на закона в сила. **4.** Да бъде изготвен цялостен законопроект, който действително урежда достъпа до правосъдие, размера и своевременното изплащане на адвокатските възнаграждения, качеството на правната помощ и административната тежест върху адвокатите.		правосъдие и улесняване на процесите в системата на правната помощ.
3.	10.09.2026 г. - чрез Портала за обществени консултации	**Лука Бельов**	☒ Лицето действа от свое име ☐ Лицето защитава позиция от името на друго лице/група лица: ….	Предлагам законопроектът да бъде преработен преди внасянето му в Министерския съвет. Прехвърлянето на назначаването на председателя и заместник-председателя на Националното бюро за правна помощ към министъра на правосъдието трябва да бъде съпроводено с ясни гаранции за мандата и за мотивирано освобождаване. Не подкрепям въвеждането на допълнителните основания, свързани с престижа и пенсионния статус, при изложената към момента обосновка.		

				Становището обхваща публикувания законопроект, мотивите във версия 2.0, частичната предварителна оценка на въздействието и становището на администрацията на Министерския съвет. Съпоставката е с действащия Закон за правната помощ, включително изменението на чл. 15, ал. 2, в сила от 31 юли 2026 г. Официалните източници са посочени в края. 1 Назначаване и граници на правомощието за освобождаване В § 1 предлаганата редакция на чл. 11, ал. 2 да се замени със следната: „(2) Председателят и заместник-председателят на НБПП се назначават със заповед на министъра на правосъдието при спазване на чл. 12 и чл. 14, ал. 4. Предсрочното прекратяване на мандата им се извършва само на основанията и по реда на чл. 14.“ Мотиви: Член 6, ал. 3 ЗПП определя НБПП като независим държавен орган. Финансирането през бюджета на министъра и правомощието му да координира държавната политика не заличават този статут. Предложената от вносителя промяна сама по себе си не отменя четиригодишния мандат по чл. 12 или основанията по чл. 14. Изричната препратка ще предотврати тълкуването на общата формула „назначават и освобождават“ като самостоятелно основание за освобождаване по целесъобразност.	1. **Не се приема**	1. Разпоредбата на чл. 11, ал. 2 ЗПП е обща разпоредба, а конкретните условия за назначаване и предсрочно освобождаване са уредени в чл. 12 и чл. 14. В чл. 11 е посочен единствено органът по назначаването и актът, с който се назначават.

				2 Основания и процедура за предсрочно прекратяване на мандата Предлагам § 2 да се замени изцяло със следната редакция. Тя запазва действащите чл. 14, ал. 1 и 4 и не включва предложените нови основания за накърняване на престижа и пенсионен статус: „§ 2. В чл. 14 се правят следните изменения и допълнения: 1. Алинея 2 се изменя така: „(2) Производството за предсрочно прекратяване на мандата на председателя и заместник-председателя на НБПП се образува от министъра на правосъдието. За членовете по чл. 11, ал. 3 производството се образува по предложение на председателя на Висшия адвокатски съвет.“ 2. Алинея 3 се изменя така: „(3) Министърът на правосъдието, съответно Висшият адвокатски съвет, се произнася по предсрочното прекратяване на мандата в едномесечен срок от образуването на производството. Нов член се назначава, съответно избира, в едномесечен срок от предсрочното прекратяване на мандата на освободения член.“ 3. Създават се ал. 5, 6 и 7:	2. **Не се приема**	2. Разпоредбата на чл. 14 е ясна и не се налага нейното редактиране или допълване. Направените предложения имат предвид наличието на дисциплинарна процедура, която не е характерна за висши ръководни длъжности. При тях е достатъчно обосноваването на настъпването на конкретни обективни факти, а не обосноваване на предходно виновно поведение.

				„(5) Преди прекратяване на мандата на основание ал. 1, т. 2–6 на засегнатото лице се съобщават твърдените факти и правното основание и се предоставят достъп до материалите по преписката и 14-дневен срок за писмени обяснения, възражения и доказателства. Когато лицето има законен представител, тези права се осигуряват и на него. Непредставянето на обяснения и възражения в срока не препятства произнасянето. (6) Актът за предсрочно прекратяване на мандата съдържа установените факти, доказателствата, правното основание и обсъждане на своевременно направените възражения. Той се съобщава на засегнатото лице с указание за реда и срока за оспорването му. (7) При предсрочно прекратяване на мандата на председателя на НБПП до назначаването на нов председател неговите функции се изпълняват от заместник-председателя, а при липса на такъв – от член на НБПП, избран с решение на бюрото. Временното изпълнение на функциите не изменя срока на мандата на този член.““ Мотиви относно основанията: Действащият чл. 14, ал. 1, т. 2 вече допуска предсрочно прекратяване при груби или системни нарушения на ЗПП. Добавянето на самостоятелен репутационен критерий не е придружено с разграничение между нарушение, публична критика и професионално несъгласие. За орган, който		

				взема решения за предоставяне и заплащане на правна помощ и за участието на адвокати в системата, тази неопределеност създава риск от натиск. Сравненията с други служби в мотивите не заместват обосновката за конкретния статут и функции на НБПП. Предлаганите пенсионни основания също се нуждаят от самостоятелна обосновка за предсрочно прекъсване на установен мандат. Възможността за заместващ доход не доказва необходимостта от освобождаване. Доколкото условията засягат заетостта и разграничават по възраст, е необходим анализ по чл. 3, параграф 1, буква „в“ и чл. 6, параграф 1 от Директива 2000/78/ЕО. Директивата допуска обосновани и пропорционални различия; не следва автоматичен извод за недопустимост на всяко пенсионно основание. При липсата на достатъчна конкретна обосновка предлагам тези нови основания да отпаднат. Мотиви относно процедурата: Редакцията разграничава компетентността на министъра за ръководството от тази на Висшия адвокатски съвет за избраните от него членове. Изслушването, доказването и обсъждането на възраженията създават проверима основа за последващ съдебен контрол. Временното изпълнение на функциите запазва непрекъснатостта на дейността, без да позволява промяна на мандата чрез заместване. Предложената редакция не променя подсъдността на споровете. При окончателното съгласуване на закона		

				съдебната защита следва да бъде съобразена и с трудовото правоотношение по чл. 15, ал. 1 ЗПП. Общите гаранции на АПК за изясняване на фактите, мотивиране и оспорване не са основание всеки спор по трудовото правоотношение да бъде определян като административен. 3 Съгласуване на разпоредбата за възнаграждението След § 2 да се добави нов параграф, като следващите параграфи се преномерират: „В чл. 15 ал. 2 се изменя така: „(2) Възнаграждението на председателя и на заместник-председателя се определя от Министерския съвет.“ Мотиви: Действащият чл. 15, ал. 2 възлага определянето на възнаграждението на Министерския съвет именно в акта по чл. 11, ал. 2. След предложеното прехвърляне на назначаването този акт вече ще е заповед на министъра. Законопроектът не отстранява несъответствието. Предложената редакция запазва компетентността на Министерския съвет за възнаграждението, но премахва неприложимата препратка към акта за назначаване. 4 Заварени мандати и преход към новия ред Параграф 4 по номерацията на публикувания проект да се замени със следния текст: „§ 4. (1) Промяната на органа по чл. 11, ал. 2 не прекратява и не започва отново срока на	**3. Приема се** **4. Не се приема**	3. Извършена редакция на чл. 15, ал. 2 от проекта. Нормата е ясна и не се налага нейното допълване.

				заварените мандати на председателя и заместник-председателя на НБПП. За предсрочното им прекратяване се прилага чл. 14. (2) До определяне на възнагражденията по реда на чл. 15, ал. 2 се запазват размерите, определени преди влизането в сила на този закон.“		
				В § 5 по номерацията на публикувания проект да се създаде ал. 3: „(3) В едномесечен срок от влизането в сила на този закон Министерският съвет определя възнагражденията по чл. 15, ал. 2.“ Мотиви: Общото прилагане на закона към заварените правоотношения трябва да бъде разграничено от прекъсване или подновяване на мандата. Редакцията позволява новият компетентен орган да упражнява правомощията си при запазени законови основания. Временната уредба на възнагражденията предотвратява празнота до приемането на отделния акт на Министерския съвет. Тези предложения следва да се приемат съгласувано с редакциите по т. 1–3 от становището.	**4.1. Приема се по принцип**	Текстът на акта е прецизиран като в чл. 15, ал. 2 е уточнено, че възнаграждението на председателя и заместник-председателя се определя в акта по чл. 11, ал. 2 – заповедта на министъра на правосъдието за назначаване, съответно освобождаване.
				5 Допълване на мотивите и оценката на въздействието Предлагам преди внасянето на законопроекта да се допълнят мотивите и частичната предварителна оценка по следните въпроси: Първо, да се представят данни кои конкретни забавяния или затруднения при назначенията	**5.1. Не се приема**	5.1. Видно от мотивите целите на законопроекта са създаване на ясен механизъм, гъвкавост и оперативност при управление на системата за правна помощ; осигуряване на по-висока ефективност при координирането на съвместните политики между Министерството на правосъдието и Националното бюро за правна помощ,

				са породени от действащата компетентност на Министерския съвет и как предложената промяна ще подобри достъпа до правна помощ. Подходящи показатели са сроковете за произнасяне по заявления и за обработване и заплащане на адвокатските отчети, с посочване на изходни стойности и период за проследяване.		както и постигне на съответствие с принципите за бързина, ефективност и добро управление в администрацията.
				Второ, да се оцени рискът за независимостта, устойчивостта на мандатите и възникването на съдебни спорове. В т. 6.5 на публикуваната оценка е посочено, че рискове няма. Предвидените промени в освобождаването на ръководството изискват съдържателна оценка. Разделите 6.1–6.4 също следва да получат изрични отговори, включително когато съответното въздействие не се очаква.	**5.2. Не се приема**	5.2.Частичната предварителна оценка на въздействието е съгласувана от Администрацията на Министерския съвет без препоръки в тази ѝ част.
				Трето, да се изясни съотношението с по-широката реформа на правната помощ по т. 52 от законодателната програма за юли–декември 2026 г. Становището на администрацията на Министерския съвет изрично поставя този въпрос и препоръчва единна законодателна инициатива. Организационните изменения следва да се оценят спрямо целите за достъпна, качествена и ефективна правна помощ.	**5.3. Не се приема**	5.3. Не е необходима промяна в частичната предварителна оценка на въздействието, тъй като в № 52 от Законодателната програма на Министерския съвет за периода юли-декември 2026 г. е включен Закон за изменение и допълнение на Закона за правната помощ, който е с различен предмет на правна уредба и съответно с различен срок за изработване и одобряване.
				Четвърто, да се публикува посочената в мотивите справка за съответствие с Европейската конвенция за правата на човека или да се посочи точният адрес, на който е достъпна. Тя не е сред четирите основни документа, достъпни на страницата на консултацията при проверката на 10 септември 2026 г. Това не е твърдение, че справката не е изготвена.	**5.4. Не се приема**	5.4. Оценката за съответствието по чл. 28, ал. 3 от Закона за нормативните актове е част от документацията, която се внася в Министерския съвет и не подлежи на публикуване.

				Моля всяко предложение да бъде разгледано отделно в справката по чл. 26, ал. 5 ЗНА, с мотиви при неприемане. Редакцията на чл. 16 относно превалутирането не е предмет на възражение в настоящото становище.		
4.	10.09.2026 г. - чрез деловодната система на МП	**Висш адвокатски съвет**	☒ Лицето действа от свое име ☐ Лицето защитава позиция от името на друго лице/група лица: ….	На 14.08.2026 г. на Портала за обществени консултации към Министерския съвет бе качен проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за правната помощ, който предвижда промени в начина на назначаване на ръководството на Националното бюро за правна помощ (НБПП), въвежда нови основания за прекратяване на техните мандати, прехвърляне на архивни дела и преминаване към евро за определени финансови стойности. Основна слабост на законопроекта е заложената замяна на досегашния изборен режим при селекцията на председател и заместник-председател на Националното бюро за правна помощ, който режим в голяма степен гарантира самостоятелността и независимостта на този орган, прогласена в чл. 6, ал. 3 ЗПП, с режим на еднолично назначаване, а и освобождаване от страна на министъра на правосъдието. По този начин председателят и заместник председателят на НБПП биват поставени в пряка административна и йерархична зависимост от министъра на правосъдието. Това не само разколебава независимия статут на Националното бюро за правна помощ, но крие опасност от посегателство върху независимостта на адвокатурата и адвокатите, които осъществяват правната помощ, а така и срещу самите принципи, върху които е изградена правната помощ в		

				България и в рамките на ЕС, тъй като правната помощ следва да е организирана така, че да гарантира пълна независимост на адвокатите от публичните органи. 1. Общо представяне на предложените изменения и допълнения, съдържащите се в Законопроекта за изменение и допълнение на Закон за правната помощ С § 1 от проекта се предвижда изменение в чл. 11, ал. 2, като се премахва изискването председателят и заместник-председателят на НБПП да се назначават и освобождават със заповед на министър-председателя въз основа на решение на Министерския съвет и се предвижда тези лица да бъдат директно назначавани от министъра на правосъдието. Запазва се правилото на чл. 1 1, ал. 3 ЗПП, според което останалите трима члена на НБПП се избират от Висшия адвокатски съвет. С § 2 от проекта се предлагат изменения и допълнения в чл. 14, като се разширяват възможностите за предсрочно прекратяване на мандата на членовете на НБПП. На първо място се създава санкция за увреждане на имиджа (чл. 14, ал. 1, т. 2) чрез въвеждане на възможност за уволнение при действия, които накърняват престижа на НБПП. Като прецедент и модел са използвани аналогични текстове от Закона за съдебната власт (за магистрати), Закона за ДАНС, Закона за СРС, НСО и Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. На следващо място, в чл. 14 се създава нова ал. 2, според която мандатът се прекратява задължително при придобиване, упражняване или вече съществуващо право на пенсия за осигурителен стаж и възраст (включително в намален размер). Аргумент за това		

				предложение е, че председателят и заместникът работят по трудово правоотношение със заплата и при прекратяване те няма да останат без доходи, защото имат право на „заместващ доход“ (пенсия) под закрилата на чл. 51 от Конституцията. Изменят се и ал. 3, 4 и се създава нова ал. 5 към чл. 14 като съответно се изменят текстовете, за да се заличи напълно ролята на МС, като се предвижда, че при предсрочно освобождаване на председателя, неговите функции автоматично се поемат от заместник-председателя, а при липса на такъв – от член на бюрото, избран от министъра. Според вносителите така се преодолява досегашната липса на ясна уредба за временно заместване при предсрочно прекратяване, което крие риск от блокиране на работата на бюрото. С § 3 от проекта се предвижда изменение в чл. 16, което е по-скоро техническо, като сумата от „240 лева“ се заменя със „122,71 евро“. С § 4 и § 5 Преходни и заключителни разпоредби (ПЗР) предвиждат, че новите правила ще се прилагат веднага и за заварените ръководители (§ 4). МС има 1 месец да предаде архивните дела на министерството (чл. 5, ал. 1) и 3 месеца да промени Правилника за дейността на НБПП (чл. 5, ал. 2). Конкретни мотиви за това предложение са свързани с нуждата от незабавно задействане на реформата и привеждане на подзаконовата нормативна уредба в съответствие с принципите за добро управление в администрацията. Становище по конкретните предложения в проекта за ЗИД на Закон за правната помощ:		

				1. Относно § 1 от проекта и предложението за изменение на чл. 11, ал. 2 ЗЗП. В § 1 от предложения законопроект е заложена промяна в чл. 11, ал. 2, който се изменя в следния смисъл: „(2) Председателят и заместник-председателят на НБПП се назначават и освобождават със заповед на министъра на правосъдието“. Според вносителите на проекта така щял да се преодолее съществуващият институционален дуализъм, доколкото и до момента тъкмо министърът на правосъдието прави предложение за назначаване и освобождаване на председателя и неговия заместник, а и според чл. 6, ал. 1 от действащия ЗПП, министърът на правосъдието разработва, координира и провежда държавната политика в областта на правната помощ. Оттук и се обосновава, че е нелогично министърът да носи политическата отговорност, а друг орган (МС) да избира екипа му. В допълнение се изтъква, че тъй като НБПП е второстепенен разпоредител с бюджетни средства, то би следвало министърът на правосъдието и тук сам да назначава ръководителите, както прави това с останалите второстепенни разпоредители – ГД „Охрана", ГД „Изпълнение на наказанията“ и Бюрото по защита на застрашени лица. Висшият адвокатски съвет счита, че по същество предлаганата промяна не съставлява безобидно организационно изменение, а необосновано и опасно връщане към идея, ненамерила подкрепа при първоначалното обсъждане и приемане на Закона за правната помощ през 2005 г., а именно Националното бюро за правна помощ да не е самостоятелен и независим орган, а по-скоро специализирана администрация към	1. **Не се приема**	1. Изводът, че с факта на назначаването на двама от петте члена в НБПП като колективен орган от страна на министъра на правосъдието, НБПП се поставя в зависимост, и обратното – че по досегашния модел, при който назначаването им от страна на Министерския съвет независимостта не се променя, не следва да бъде споделен, доколкото, от една страна, и в двата случая става дума за висши централни органи на изпълнителната власт, а, от друга страна, принципът на определяне на по-малко от половината членове на НБПП (двама от петима) от страна на орган на изпълнителната власт остава непроменен. Също така не следва да бъде споделен и аргументът, че ще се наруши независимостта на органите на съдебната власт след като министърът на правосъдието ще разполага със самостоятелно правомощие да назначава и освобождава председателя и заместник-председателя на НБПП. Аргумент в тази насока се явява обстоятелството, че съгласно чл. 130б, ал. 1 от Конституцията и чл. 32, ал. 1 от Закона за съдебната власт министърът на правосъдието председателства заседанията на пленума на Висшия съдебен съвет като не участва в гласуването. Съгласно чл. 130в, ал. 1, т. 3 от Конституцията министърът на правосъдието може да прави предложения за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на съдии, прокурори и следователи до ВСС, който е кадровият орган в системата на съдебната власт и разполага с правомощието за кадрови

				Министерството на правосъдието. Подобно нормативно разрешение не само разколебава независимостта на НБПП, но и би имало като косвена последица ограничаване самостоятелността на осъществяващите адвокатската помощ и косвено йерархично подчиняване на адвокатите на кадровите решения на лица, избрани директно от министъра на правосъдието. Защото няма как да бъде гарантирана професионалната независимост на адвокатите, осъществяващи правната помощ, ако НБПП бъде поставено в непосредствения контрол на изпълнителната власт посредством назначаване и освобождаване на ръководителите на националния орган. Извън това, предложеното директно и еднолично назначаване на ръководството на националния орган по правна помощ от представител на изпълнителната власт поставя въпроса за ефективното гарантиране на конституционно прогласеното право на защита в чл. 56 КРБ и чл. 6 ЕКЗПЧ по дела срещу самата държава. Като си дадем сметка, че е възможно органът, който решава дали да отпусне правна помощ, да се ръководи от лица, назначени от министър на правосъдието, то възниква сериозен институционален риск от упражняване на натиск или скрито ограничаване на правната помощ по дела с висок материален интерес за държавата. Има и нещо друго, съчетаването на правомощията на министъра на правосъдието по чл. 130в КРБ относно назначаването и освобождаването на съдии в съчетание с предложеното изменение на чл. 11, ал. 2 ЗПП би създало един нормен комплекс, който въвежда орган на изпълнителната власт в лицето на министъра		въпроси, но министърът на правосъдието не участва в гласуването.

				на правосъдието едновременно като елемент с кадрови правомощия по отношение на съдебната власт, а така и по отношение на правната помощ, която независими адвокати осъществяват тъкмо пред органи на същата тази съдебна система. <u>Допълнителните ни съображения в тази насока са следните:</u> **1.1. Предложеното изменение на чл. 11, ал. 2 ЗПП** застрашава независимостта на адвокатурата. Възприемане на предложеното нормативно изменение и преминаване към система на еднолично назначаване на ръководството на правната помощ в България от представител на изпълнителната власт би имало за последица нарушаване принципа на независимост на адвокатурата, доколкото правната помощ се осъществява от адвокати, чиято професия по аргумент от чл. 134 КРБ е свободна, независима и самоуправляваща се, а така и принципа за ненамеса на изпълнителната власт при организация на правната помощ . Правната помощ в България възниква след Освобождението през 1878 г. като морален дълг, официално регламентиран в Закона за адвокатите от 1888 г. Впоследствие системата се развива от безвъзмездна защита по наказателни дела между двете световни войни до централизирана форма под контрола на адвокатските съвети и Министерството на правосъдието след 1944 г. След 1989 г., в контекста на демократичните промени, България започва хармонизация с международните стандарти. В действалия от 1991 до 2004 г. Закон за адвокатурата се регламентира безплатната правна помощ в само два ключови текста – чл. 21 и чл. 62, т.		

				5, без обаче ръководството на правната помощ да е институционализирано. Това става с приетия през 2005 г. Закон за правната помощ, с който е прокарана идеята за създаване на един орган, който е извън системата на държавните институции, един орган, определен като независим, в степен, че никой не може да упражнява контрол върху неговата дейност. И тъкмо това се гарантира посредством избраната управленската структура на НБПП и начина на нейното конституиране. Бюрото се състои от петима членове – председател, заместник-председател и трима членове. НБПП се ръководи от председателя, който се подпомага от заместник-председател. Председателят и заместник-председателят на НБПП се назначават и освобождават със заповед на министър-председателя въз основа на решение на Министерския съвет. Предложението до Министерския съвет се прави от министъра на правосъдието. Останалите трима членове на НБПП се избират от Висшия адвокатски съвет. От обсъжданията още на първо четене на законопроекта на Закона за правната помощ, а по-късно и между първо и второ четене на същия, а така и с оглед на ожесточения дебат в Комисията по правните въпроси, се вижда, че основен аргумент в полза на създаването на НБПП като независим орган, извън структурите на Министерството на правосъдието, е да не бъде засегната независимостта на адвокатската професия. Защото доколкото правната помощ се осъществява от адвокати по аргумент от чл. 2 от ЗПП, а адвокатската професия е независима, то институционалното подчиняване на органа, които организира		

				правната помощ, включително чрез еднолично провеждане на кадровата политика, съставлява опасност за независимостта на адвокатурата и принципа на самоуправление. Освен това, тълкувана самостоятелно, новата разпоредба позволява освобождаване по всяко време и без основание, докато чл. 12 ЗПП определя мандат от 4 години, а чл. 14 изчерпателно изброява основанията за предсрочното му прекратяване. По този начин се предоставя едноличен кадрови лост на министъра на правосъдието върху ръководството на системата на правната помощ, която изцяло разчита на дейността на адвокатите, неизбежно навлиза в полето на адвокатското самоуправление. Тъкмо този аргумент застъпват защитници на необходимостта от създаване на НБПП като самостоятелен и независим от Министерството на правосъдието орган. Идеята НБПП да бъде включено под някаква форма в структурата на Министерството на правосъдието среща сериозен отпор и по време на обсъжданията в правната комисия, като правилно се настоява, че подобно йерархично подчинение противоречи на самата концепция за правната помощи и ненамеса или ограничена намеса на изпълнителната власт. Изхождайки от правилото за независимостта на адвокатурата и взимайки предвид, че тя основно ще има значение и участие в създаването на тази институция, народните представители от 40-то НС се обединяват около идеята за създаване на такава нормативна рамка на правната помощ, която ще позволи максимално широката свобода и неучастието на държавата, респективно на	**Не се приема**	Посочените аргументи, че се предоставя възможност за освобождаване на председателя и заместник-председателя на НБПП по всяко време и без основание, не следва да бъдат споделени. Правилно се посочва, че чл. 14 ЗПП изчерпателно посочва основанията за предсрочното освобождаване. С предложените промени в чл. 14 ЗПП се въвеждат нови конкретни прекратителни основания при реализирането на посочените юридически факти.

				Министерството на правосъдието в осъществяването на тази дейност. Затова и членовете на Висшия адвокатски съвет сме на мнение, че предложението за изменение на чл. 11, ал. 2 влиза в директен разрез тъкмо с тази идея, залегнала в целия Закон за правната помощ. Когато косвено решението за назначаване или освобождаване на адвокати би зависело от лица, директно назначени от министъра на правосъдието, то неизбежно се стига до взаимодействия по вертикала на адвокатски съвети със звено от изпълнителната власт и йерархична зависимост, което е в разрез с конституционно прогласения принцип за независимост на адвокатурата, а така и с утвърдените модели за предоставяне на правна помощ в ЕС. За сравнение, чрез съхраняване на сегашния модел на определяне на председателя и заместник – председателя на НБПП се постига един търсен баланс между осъществяването на държавната политика в сферата на правната помощ и запазването на независимостта на адвокатурата като орган, който осъществява и е призван да осъществява защитата на интересите на гражданите. Това би било съответно и на съществуващата в сравнителен план тенденция към изолиране на какъвто и да институционален контрол от страна на изпълнителната власт върху правната помощ с цел гарантиране независимостта на адвокатурата. Така в Испания безплатната правна помощ е структурирана около адвокатските колегии, като основният орган, отговорен за организирането на системата, е Servicios de Orientación Jurídica – SOJ, като участниците и ръководителите на SOJ се назначават		

				директно от Управителния съвет на местната адвокатска колегия, напълно независимо от правителството. Подобно на Испания и в Италия безплатна правна помощ се извършва изцяло от местните адвокатски съвети, без да са налице назначенията от министерството или централизъм. За сравнение дори в Държавите, в които все пак съществува централизиран модел, при който членовете на съответния орган по правна помощ биват посочвани/номинирани от министъра на правосъдието като Ирландия или Шотландия, са налице паралелно и механизми, конто да гарантират независимостта на адвокатската професия. Затова и няма как да се настоява, че у нас може да се гарантира законово прогласената независимост на НБПП, а оттам и тази на лицата, осъществяващи правната помощ – адвокатите, ако кадровата политика по отношение на ръководството на НБПП е подчинена на изпълнителната власт еднолично в лицето на Министъра на правосъдието. Това, освен друго, крие и опасност от политически субективизъм при избора на председател и заместник и при тяхното освобождаване и ограничава възможностите за противодействие по отношение на неоправдани кариерни решения. Да не говорим, че когато мандатът и кариерното развитие на председателя и заместник-председателя на НБПП зависят единствено от министъра на правосъдието, то опасността те да избягват взимането на решения, които могат да се окажат в конфликт с политиката на текущото министерство е реална. Не е аргумент за противното изложеното в мотивите към законопроекта, а именно, че		

				било нелогично министърът да носи политическата отговорност, а друг орган (МС) да избира екипа му. На първо място, трябва да е ясно, че в случая не става дума за избор на екип, тъкмо защото съгласно чл. 6, ал. 3 Националното бюро за правна помощ е независим държавен орган – юридическо лице, на бюджетна издръжка към министъра на правосъдието, със седалище в гр. София. Що се отнася до политическата отговорност за провеждане на държавната политика в сферата на правната помощ, то безспорно тя е част от задължението за обезпечаване правото на защита, което се носи от целия държавен апарат, а не само от министъра на правосъдието. А и съществуващият нормативен режим създава достатъчно механизми, че които се гарантира, че този, който е поел отговорност, трябва да има съответни права, за да реализира тази отговорност. Това е така, защото правилникът за устройството и дейността на Националното бюро за правна помощ се приема от Министерския съвет, председателят и заместник-председателят се назначават от Министерския съвет по предложение на министъра на правосъдието, уреден е сравнително кратък 4 годишен мандат на членовете на НБПП (чл. 12 ЗПП) в съчетание с възможност за предсрочно прекратяване. Израз на контролно правомощие е и качеството на НБПП на второстепенен разпоредител с бюджетни средства като намесата на публичната власт в дейността по правната помощ достатъчно ясно се постига и достатъчно ефикасно може да бъде осъществено чрез контрола върху бюджетните разходи, защото всъщност до това следва да е ограничено нейното участие.		

				Тъй като едно от достиженията на ЗПП е именно създаването на самостоятелен, независим бюджет за финансиране на правната помощ, извън бюджета на съдебната система и извън бюджета на МВР, макар и в рамките на обсъжданията на проекта през 2005 г. да е възприет по-скоро компромисният модел, при който НБПП институционално е останало в сферата на влияние на колективния орган МС, а финансово към МП като този модел от годините показва редица недостатъци Затова и законодателните промени с оглед спазване принципа на правовата държава, следва да са насочени към създаване на допълнителните гаранции за финансовата независимост на НБПП, а не отнемане и ограничаване на тази независимост посредством пряко кадрово подчиняване на председателя и заместник председателя на НБПП на органа, осъществяващ така или иначе финансов контрол. По този начин, осен друго се ограничава самостоятелността на НБПП по отношение на Министъра на правосъдието и МП, гарантирана посредством множество балансиращи механизми, заложени в чл. 8 ЗПП, а така и чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Националното бюро за правна помощ, доколкото съгласно цитираните правила НБПП осъществява общо и методическо ръководство на дейността по предоставянето на правна помощ, изготвя проект на бюджет за правна помощ, разпорежда се със средствата по бюджета за правна помощ, организира воденето на Националния регистър за правна помощ, заплаща предоставената правна помощ, осъществява контрол по предоставянето на правна помощ, подготвя	**Не се приема**	Йерархичната връзка между първостепенния и второстепенния разпоредител с бюджетни средства е такава, че след като второстепенният разпоредител получава финансиране от първостепенния разпоредител, то последният следва да осъществява и последващ контрол чрез предоставяне на годишен доклад за дейността на НБПП пред Министерския съвет, Висшия адвокатски съвет и Висшия съдебен съвет.

				законопроекти и други нормативни актове в областта на правната помощ, които се внасят в Министерския съвет от председателя на НБПП, анализира информацията, необходима за правилното планиране и управление на системата за правна помощ и други. Оттук и е ясно, че този заложен в закона баланс, гарантиращ на НБПП законово прогласената независимост, ще бъда разрушен, ако бъде допуснато председателят и зам.-председателят на НБПП да бъдат подчинени на министъра на правосъдието чрез директно назначаване и освобождаване от него. Напротив, съблюдаване принципа на правовата държава, обезпечаване правото на защита от независими адвокати и ефективният достъп до правосъдие, така както са заложени и в Директива 2003/8/ЕО на Съвета от 27 януари 2003 година за подобряване на достъпа до правосъдие при презгранични спорове чрез установяването на минимални общи правила за правната помощ при такива спорове, изискват съхраняване на финансовата и кадрова независимост на НБПП, която е гаранция за истинската институционална независимост. Затова и мотивът, застъпван от вносителите на законопроекта, че министърът води политиката, а НБПП я прилага, не следва да се тълкува в смисъл, че министърът трябва да притежава кадрови правомощия за уволнение и назначаване председателя и заместник-председателя на НБПП. Да не говорим, че при сегашния модел, за да бъде сменен председателят на НБПП, министърът трябва да внесе официално предложение, МС да гласува решение, а премиерът да издаде заповед. Ако правомощието премине изцяло у министъра,	**Не се приема**	Изводът, че министърът на правосъдието може произволно да освободи председателя и заместник-председателя не следва да бъде споделен, доколкото тяхното предсрочно основание е обвързано с реализирането на конкретни законови основания по чл. 14 ЗПП.

				той може произволно да освободи председателя с еднолична заповед. **1.2. Предложеното изменение на чл. 11, ал. 2 ЗПП** обуславя превръщане на Националното бюро за правна помощ в специализирана администрация към Министъра на правосъдието и обезсмисля прогласената в закона независимост на органа. Директното назначаване на председателя и заместник-председателя на НБПП от министъра на правосъдието води до загуба на самостоятелния и независим статут на бюрото, включително чрез създаване на риск От политизиране на органа чрез кадрови назначения. Защото начинът на конституиране гарантира прогласената независимост на НБПП, включително от системата на изпълнителната власт. По закон НБПП е уредено като независим държавен орган, юридическо лице на бюджетна издръжка. Превръщането му в структура, чието ръководство се назначава и уволнява еднолично от министър, на практика превръща Бюрото в обикновена „специализирана администрация“ по смисъла на чл. 5, ал. 3 от Закона за администрацията (ЗА), обслужваща правомощията на министъра. Основният проблем при институционализирането на правната помощ е свързан с необходимостта да бъде намерен балансът между държавната политика при организиране на правната помощ, доколкото в крайна сметка обезпечаване прилагането на правото на защита е ангажимент на публичната власт, и необходимостта да се гарантира максимално широка свобода и неучастие на държавата в лицето на	**Не се приема**	Както министърът на правосъдието, така и Министерският съвет, са органи на изпълнителната власт. Поради тази причина изводът не следва да бъде споделен, доколкото ако един орган на изпълнителната власт (Министерският съвет) може да гарантира независимостта на НБПП, то няма причина друг орган на изпълнителната власт в лицето на министъра на правосъдието да не може. Правните гаранции за това са заложени в ЗПП (чл. 13 и чл. 14 ЗПП).

				изпълнителната власт при осъществяване на правната помощ, която се предоставя от адвокати и адвокатурата, която пък по Конституция е независима обществена организация, която не е държавен орган. Затова и сега действащият вариант на чл. 11, ал. 2 ЗПП успява да гарантира осъществяването на държавната политика, без да се подценява запазването на независимостта на адвокатурата като орган, който осъществява и е призван да осъществява защитата интересите на гражданите. Налице е баланс на представителството при конституиране ръководството на НБПП, което е постигнато като е заложено условно казано държавната квота да се определя от най-висшия колегиален орган на изпълнителната власт (Министерски съвет), а професионалната от най-висшия орган на адвокатурата (Висш адвокатски съвет). Гаранция по отношение независимостта на избора на председател и негови заместник като представители на държавната квота е обстоятелството, че този избор е резултат от колективно решение на всички министри, което намалява риска от еднолични и политически мотивирани кадрови решения. Затова и направеното предложение за изменение на чл. 1 1, ал. 2 ЗПП засилва съмненията по посока на конюнктурни и ведомствени назначения. Отделно от това – директното назначаване на председателя и неговия заместник в НБПП не само подкопава независимостта на НБПП, но и има за последица свеждането на органа до специализирана администрация по смисъла на чл. 5, ал. 3 ЗА към Министерство на правосъдието чрез превръщането му в нещо като отдел към Министерство на		

				правосъдието посредством нарочно назначен началник и негов заместник. Досегашният „дуализъм“, който се коментира в мотивите към законопроекта, всъщност функционира като гаранция за независимостта на НБПП. Когато министърът само предлага, а МС избира, се изисква съгласуване на направените номинации на по-високо политическо равнище, като с подобен механизъм на конституиране се гарантира прогласената независимост на НБПП, доколкото дейността по правна помощ следва да е максимално освободена влиянието на публичната власт. Затова и направените в мотивите към законопроекта опити за оприличаване на НБПП с други структури към министъра на правосъдието – като Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” (ГДИН) или Главна дирекция „Охрана“ (ГДО) са погрешни, доколкото единственото общо помежду им е качеството им второстепенни разпоредители с бюджетни средства. Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) е специализирана административна структура и самостоятелно юридическо лице към министъра на правосъдието основната й функция е да упражнява пряко ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода (затвори, поправителни домове, арести) и пробационните служби в страната, а Главна дирекция „Охрана“ (ГДО) има за основна функция да организира и осъществява охраната на органите на съдебната власт (съдии, прокурори, следователи), на съдебните сгради, както и на централната администрация на Министерството на правосъдието и Агенцията по вписванията. Тоест, тези		

				дирекции пряко изпълняват определени държавнически функции, докато НБПП, от друга страна, има коренно различна мисия – тя организира защитата на гражданите. **1. 3. Предложеното изменение на чл. 11, ал. 1** ЗПП нарушава принципа, според който правото на правна помощ трябва да бъде организирано така, че да гарантира пълна независимост на защитниците от публичните органи. Аргумент срещу предложението в проекта председателят и заместник председателят на НБПП да се назначават директно от Министъра на правосъдието е и обстоятелството, че в гражданското и административното право безплатна правна помощ често се отпуска на граждани, които съдят държавни институции или министерства (например за незаконни актове, обезщетения или социални права). Оттук като си дадем сметка, че съгласно 23, ал. 3 ЗПП може да се окаже, че тъкмо председателят на НБПП е овластен в такива хипотези да прецени дали да бъде предоставена исканата правна помощ, или не, е ясна възможността от възникване на системни конфликти. С това биха се нарушила и Препоръка № R (93) 1 на Комитета на министрите на Съвета на Европа, която е ключов международен документ, посветен изцяло на ефективния достъп до правото и правосъдието за най-бедните с акцент върху нуждата от независимост на правната помощ от изпълнителната власт. За сравнение, **директното кадрово назначаване от министър отслабва тази независимост на концептуално ниво.** Това се доказва и от	**Не се приема** **Не се приема**	Налице е вътрешно противоречие в изводите относно функцията на НБПП, тъй като, от една страна по-горе в становището се казва, че държавната политика за провеждане на държавната политика в сферата на правната помощ е част от задължението за обезпечаване правото на защита, което се носи от целия държавен апарат. От друга страна, се твърди, че НБПП организира защитата на гражданите. Аргументът, че в гражданското и административното право безплатна правна помощ често се отпуска на граждани, които съдят държавни институции или министерства (например за незаконни актове, обезщетения или социални права), не следва да бъде споделен. Мотив в тази насока е обстоятелството, че и при досегашния модел министърът на правосъдието е част от висш колективен централен орган на изпълнителната власт (Министерския съвет), и съществува и риск от съдебни дела и срещу самия Министерски съвет. В този смисъл предложеният модел не води до промяна на цялостната концепция и създаване на допълнителни рискове от съдебни дела.

				създаването на възможност чрез предложеното нормативно изменения за произволно и субективно мотивирани прекратяване на мандата на председателя и заместник-председателя. И докато настоящият модел изисква официално предложение от министъра, гласуване от колегиалния състав на Министерския съвет и заповед на премиера. Това осигурява сериозна публична и политическа мотивация при персонална промяна. Колебания, включително относно конституционосъобразността на предложената промяна, могат да възникнат и като държим сметка за правомощията на министъра на правосъдието по отношение на ВСС, доколкото Министърът на правосъдието организира и ръководи провеждането на заседанията на ВСС (арг. от чл. 32 ЗСВ), а чл. 130а, т. 3 от Конституцията дава възможност на министъра на правосъдието да прави предложения за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на съдии, прокурори, включително да прави предложения за кандидати за председатели на Върховния касационен съд (ВКС), Върховния административен съд (ВАС) и за Главен прокурор (чл. 32, ал. 1 ЗСВ**).** Оттук и би възникнал конфликт, който подкопава правната сигурност, ако бъде допуснато председателят и заместник-председателят на един независим орган – НБПП, който организира правната помощ у нас по начин, който следва да гарантира нейната независимост от публичните органи, да бъдат избирани от орган, който има определени, включително кадрови функции по отношение на системата на	**Не се приема**	Вж. аргументите, изложени по-горе.

				правораздаването, където тъкмо се реализира правото на защита, включително срещу действия и бездействия на държавната администрация и на самата държава. Затова и приемането на предложеното изменение в чл. 11, ал. 2 ЗПП в системна връзка с чл. 130а, т. 3 КРБ и чл. 32, ал. ЗСВ би създало един нормен комплекс, който въвежда орган на изпълнителната власт в лицето на министъра на правосъдието едновременно като елемент с кадрови правомощия по отношение на съдебната власт, а така и по отношение на правната помощ, която независими адвокати осъществяват тъкмо пред органи на същата тази съдебна система. А това неминуемо би подкопало не само принципите на разделението на властите и независимостта на съдебната власт, но и принципа на независимост на адвокатурата, обезсмисляйки статута на НБПП като самостоятелно и независимо ЮЛ, което ръководи правната помощ в България. **2. Относно § 2 и § 4 от проекта:** С т. 2 на § 2 е предвидено създаването на нова ал. 2 в чл. 14 , която гласи: „(2) Мандатът на председателя и на заместник-председателя на НБПП се прекратява предсрочно и: 1. при придобито или упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст; 2. когато е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от Кодекса за социално осигуряване; 3. когато трудовото правоотношение е възникнало след като е придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е	**Не се приема**	Предсрочното прекратяване на мандата на председателя и на заместник-председателя на НБПП в тези хипотези е в резултат на реализирането на осигурения социален риск „старост“ (чл. 4, ал. 1, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване). Той се свързва с настъпването на презюмирана неработоспособност като обективен факт извън субективната преценка на осигуреното лице или осигурителния орган (НОИ) при отпускането на осигурителните плащания. На следващо място, особеният характер на дейността и защитавания обществен интерес и защитата на интересите на гражданите предполагат наличието на завишени

				упражнено правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от Кодекса за социално осигуряване.” С § 4 от проекта се предвижда този закон да се прилага и по отношение на заварените към датата на влизането му в сила правоотношения. Така направените предложения, на първо място, не отчитат, че макар и правоотношенията на членовете на НБПП да са трудовоправни по своя характер, то в случая навършването на определена възраст едва ли е основание за прекратяване на тези ПО, доколкото ръководството на националния орган за правна помощ изисква безспорно дългогодишен опит и познания, а възрастта едва ли следва да е мерител или ограничител на професионализма. Извън това, спорно е и доколко е съобразено с принципа на правна сигурност предвиденото действие на новия закон по отношение на т.нар. заварени правоотношенния, доколкото се придава правна релевантност на факт, който не е имал правно значение при действието на сегашната редакция на закона и като резултат се предвижда несъществуващо към момента на възникване на съответното правоотношение прекратително основание, при това с незабавно действие. В допълнение, ако бъде прието прекратяването на мандата да настъпва при придобито или упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, респективно в другите хипотези, заложени в новелата на чл. 14, ал. 2, то прекратителното действие настъпва автоматично, поради което и е юридически непрецизно съхраняване на нуждата от	**Не се приема**	изисквания по отношение на ръководството на НБПП. Въведеното допълнително прекратително основание на правоотношенията на председателя и заместник-председателя на НБПП като форми на ограничаване на трудовата дееспособност са съобразени с принципа на пропорционалност и предвидените условия за принудителна намеса при ограничаване на основни права, каквото е и правото на труд (чл. 48, ал. 1 от Конституцията). В тази насока е и практиката на Конституционния съд, изразена в Решение № 20 на Конституционния съд от 1998 г. по к. д. № 16/1998 г., Решение № 2 на Конституционния съд от 2002 г. по к. д. № 2/2002 г., Решение № 15 на Конституционния съд от 2010 г. по к. д. № 9/2010 г., Решение № 2 на Конституционния съд от 2011 г. по к. д. № 2/2011 г. и др. Предложението засяга реда за предсрочното прекратяване на мандата на членовете на НБПП, избирани от Висшия адвокатски съвет. С предложенията този

				произнасяне на ВАдвС в подобно случаи, както предвижда сегашната ал. 3 на чл. 14, която според законопроекта става ал. 4. **3. Относно § 3 и изменението на чл. 16 ЗПП:** В проекта се предлага в чл. 16 думите „240 лева“ се заменят със „122,71 евро“, като видимо възнаграждението на членовете на НБПП бива единствено автоматично превалутирано, без да се държи сметка, че от последната актуализация на текста на чл. 16 ЗПП през 2022 до днешния момент са минали над четири години, в които социално-икономическата обстановка осезаемо се е променила. В тази връзка предложеният размер на възнаграждението е твърде занижен, несъобразен с инфлационните процеси и откровено несъответстващ на значимостта на функциите, изпълнявани от членовете на ННБПП. Отделно от това фиксирането на възнаграждението като размер в закона е неудачно законодателно разрешение, защото то ще налага всяка негова промяна с цел съобразяването му с икономическите процеси, да се извършва чрез промяна в закона. Поради това предлагаме разпоредбата на чл. 16 от ЗПП да бъде изменена, като възнаграждението на членовете на НБПП да бъде определяно като процент от възнаграждението, получавано от председателя на НБПП.	**Не се приема**	ред не се засяга, поради което не е необходимо изрично произнасяне на Висшия адвокатски съвет в тази насока. Основанията по чл. 14, ал. 2 ЗПП се отнасят единствено до председателя и заместник-председателя на НБПП, а не и до членовете на НБПП, избрани от Висшия адвокатски съвет. Предложението излиза извън обхвата на законопроекта.